

Prethodno rečeno dolazi od toga što Ničeova strategija spram tradicionalne pojmovnosti ne podrazumeva izgradnju novog jezika i novih termina koji bi pratili nov način mišljenja, već podrazumeva izgradnju novog mišljenja i govorenja upisivanjem novih značenja unutar tradicijom isporučenih pojmova i slika, odnosno upotrebu pojmova i slika tradicije u svrhe koje idu mimo i protiv namera tradicije. Stoga se kao preduslov razumevanja Ničeove misli nužno ispostavlja zahtev za “stavljanjem u zagrade” tradicionalne pojmovnosti i slikovnosti. Rečju, preduslov razumevanja Ničeove misli podrazumeva puštanje da njegova misao govori *pre* filozofske tradicije.

Ono što Niče imenuje kao moralnost podrazumeva logiku određenog tipa života – način vrednovanja izvesnog tipa života, i tek se izvedeni oblici datog načina vrednovanja mogu dovesti u vezu sa moralnošću u užem (filozofskom) smislu, odnosno običajnošću, ali ne samo, niti pre svega sa njima. Ukoliko ono što Niče naziva moralom imenuje način vrednovanja izvesnog tipa života, utoliko se postavlja pitanje kakav je to tip života, odnosno kakav je način vrednovanja pripadan datom načinu života? Kakva je, Ničeovim rečima, “vrednost tih samih vrednosti” koje nazivamo moralnim? Dato pitanje dolazi od toga što za Ničea ne postoji nešto takvo kao što je “moralni fenomen”. Za Ničea ne postoje moralni fenomeni, već samo moralno tumačenje fenomena, što naravno dolazi od Ničevog razumevanja stvari čija je stvarovitost određena silama koje raspolazu njome, te pitanje nikada i nije šta stvar jeste, odnosno bejaše biti, već ko hoće dato važenje stvari?

Život, i to je u pogledu na pitanje šta Niče misli pod onim što imenuje kao moralnost ono ključno, izražava ideju indiferentnosti, odnosno neutralnosti bića.